

DE STELLING

Promovendi lichten de meest prikkelende stelling uit hun proefschrift toe. Deze keer Anna Gamza, die 3 april promoveerde bij Kwantitatieve Veterinaire Epidemiologie. Ze onderzocht met modellen en experimenten de overdracht van ziekteverwekkers tussen vleeskuikens.

‘Wetenschappers zouden managers moeten hebben, net als topsporters en kunstenaars’

‘Aan de ene kant verwachten we van wetenschappers dat ze zich extreem specialiseren binnen hun vakgebied, maar tegelijkertijd moeten ze veel dingen regelen om hun onderzoek heen. Je moet netwerken, subsidie binnenhalen, je metingen plotten, presentaties houden...

Topsporters en bijvoorbeeld acteurs hebben een manager die ervoor zorgt dat zij zich volledig op hun prestatie kunnen richten. Alle andere dingen worden voor ze geregeld. Zelf vind ik netwerken best moeilijk, dat kost veel ruimte in mijn hoofd en levert stress op.

In de wetenschap gaat niet alleen veel onderzoekstijd verloren aan dit soort dingen, er haken ook goede mensen af doordat ze te veel stress ervaren.

Er is al zo weinig tijd om promotieonderzoek te doen.

In Nederland is het wel erg fijn dat het promotietraject als een baan wordt gezien. De organisatie beschouwt je als werknemer en niet als student. In Polen, waar ik vandaan kom, krijg je een toelage, geen salaris. Daar heb je als promovendus een bijbaan of een beurs nodig als aanvullend inkomen. Dat is ook zo in het Verenigd Koninkrijk, waar ik nu in Edinburgh werk als postdoc.

De benadering van promovendi als werknemer scheelt al, maar ik denk dat het wetenschappelijke systeem nog efficiënter zou worden wanneer je als onderzoeker de dingen om het onderzoek heen kon overlaten aan iemand die daarin is gespecialiseerd. Dan doet iedereen waar hij of zij het beste in is.’ RL